

Co je hřích a proč musí lidé zemřít.

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Jsou různé způsoby, jak můžeme definovat co je hřích a to je téma, které dnes budeme spolu studovat.

Eva sice byla satanem oklamána nebo podvedena, ale v určitém okamžiku se svobodně rozhodla, že se vzepře Boží vůli. A to je hřích. Nikdo ji k tomu nenutil. Kdyby věřila Božím slovu a zůstala úzce spjata s Bohem, svým Stvořitelem, tak by mohla satanovi odporovat, protože by byla schopná rozpoznat jeho léčku. Kdyby věřila Božím slovu, tak by to celý svět ochránilo před strašným utrpením. Satan vedl v rozhovoru Evu tak, aby zpochybnila Boží slovo a to pak vedlo k její neposlušnosti. Kdy tedy začíná hřích? Začal v okamžiku, kdy Eva začala pochybovat, nebo až když byla neposlušná? Musíme podrobně studovat otázku, jak Bible chápe problematiku hříchu. A když to učiníme, tak lépe pochopíme, jak Písmo popisuje padlou přirozenost člověka.

Hřích jako nepřítomnost dobra.

Tzv. církevní otec Augustin (354 – 430), který byl inspirován řeckým filosofem Platónem (427 – 347 před Kristem), zastával názor, že zlo není ďábelská moc, která pustoší duše hříšníků, ale spíše nepřítomnost dobra. To znamená že hřích nemůže být způsoben Bohem, protože Bůh nemůže stvořit nepřítomnost dobra, protože Bůh je ve své podstatě pouze dobrý. Bůh je trojjediný a mezi osobami trojjedinosti panují láskyplné vztahy. Každá osoba Boha miluje ty dva druhé víc, než miluje sám sebe. Boží láska se projevila v Jeho stvoření a taky lidská rasa, která byla původně stvořena k Jeho obrazu, měla zrcadlit láskyplné vztahy, které panovaly mezi 3 osobami Boha.

Genesis 1:26–27 „²⁶Tedy Bůh řekl: ‚Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby! Ať panují nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytkem, nade vší zemí i nad veškerou havětí lezoucí po zemi‘. ²⁷Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božím stvořil jej: jako muže a ženu stvořil je.“

Jsou křesťané, kteří zpochybňují Boží Trojjedinost, ale to je jiné téma na studium. Augustin tedy řekl, že nepřítomnost dobra obdržela jméno zlo. Ovšem tato filosofická definice je nedostačující a proto se musíme obrátit k Písmu. Podle principu sola, tota, prima scriptura.

Hřích jako skutek.

Bible jasně učí, že hřích je přestoupení Zákona, nebo bezzákonnost.

1. List Janův 3:4 „Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti zákonu Božím, neboť hřích je porušení zákona.“

V řečtině je zde pro slovo hřích použito slovo „hamartia.“ Toto slovo má v sobě také myšlenku minout se cíle, udělat chybu, činit něco špatně. Slovo „hamartia“ v Bibli vyjadřuje myšlenku zneužití, Bohem daného morálního Zákona. Hřích je tedy porušení nebo přestoupení Božího zákona. To co je v češtině přeloženo jako porušení,

nebo přestoupení, se řecky řekne „anomia“ tedy a nomos,“ což doslova znamená „bez zákona.“

Je mnoho hebrejských a řeckých slov, které se do češtiny překládají jako hřích a tato slova zdůrazňují hřích jako skutek. Zde je několik příkladů pro ty, kteří opravdu chtějí studovat do hloubky. Slovo „šaga“ znamená chyba, „parakoe“ znamená nesprávně slyšet, slovo „hatá“ a „hamartano“ znamenají minout se cíle, slova „páša“ a „marad“ znamenají bouřit se, slovo „parapipto“ znamená odpadnout. Ještě existuje mnoho jiných slov. Ovšem mnoho z těchto slov v sobě obsahuje myšlenku, že hřích je stav, nebo postoj.

Hřích jako stav nebo postoj.

Hřích je tedy mnohem víc, než jenom nějaký čin nebo skutek. Je to stav, ve kterém se celé lidstvo nachází. Je to postoj vzpoury proti Bohu, který je naším Stvořitelem.

Apoštol Jakub to vyjadřuje takto.

Jakub 4:17 „Kdo tedy umí činit dobré, ale nečiní, má hřích.“

Písmo popisuje hřích tedy ještě jinak, než pouze nějaký čin. Budeme uvažovat o hříchu jako o bezprostřední příčině, sklonu k hřešení a hříchu - ve smyslu být oddělen od Boha.

Nejprve hřích jako bezprostřední příčina.

V knize Římanům nám apoštol Pavel říká následující:

Římanům 14:23 „Kdo má ale při jídle pochybnosti, je odsouzen, protože se nechová podle své víry. A cokoli není z víry, je hřích.“

Souvislost tohoto textu poukazuje na jednání bez víry. V tomto textu je definice hříchu více nežli jenom čin. Jedná se o myšlenky a postoje - v řečtině „ennoion“, tedy intence mysli. V biblické řeči někdy srdce.

Židům 4:12 „Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč. Proniká až k rozhraní duše a ducha, až do morku a kloubů, až do srdce, kde zkoumá jeho myšlenky a úmysly.“

Sám Ježíš řekl, že planý strom ponese zlé ovoce.

Matouš 12:33-35 „³³Šlechtěte strom, a jeho ovoce bude dobré. Nechte strom zplanět, a jeho ovoce bude zlé. Strom se přece pozná po ovoci. ³⁴Plemeno zmijí! Jak byste mohli mluvit dobré věci, když jste zlí? Co na srdci, to na jazyku! ³⁵Dobrý člověk vynáší ze svého dobrého pokladu to dobré, zlý člověk vynáší ze zlého pokladu zlé.“

Zlo vychází z nitra člověka, tedy z lidského srdce nebo mysli.

Marek 7:21-23 „²¹Z nitra lidského srdce vycházejí zlé myšlenky, smilnění, krádeže, vraždy, ²²cizoložství, chamtivost, ničemnost, lstivost, nestydatost, závist, urážky, pýcha, potrhlost. ²³Všechny tyto zlé věci vycházejí z nitra a špiní člověka.“

Boží zákon má pro skutečně věřícího člověka mnohem hlubší význam, než že by to byl jenom nějaký seznam zákazů a příkazů, protože Bůh řekl:

Židům 8:10 „Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Pak budu jejich Bohem a oni mým lidem.“

Židům 10:16 „Toto je smlouva, kterou s nimi po těch dnech uzavřu, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich srdce a vepíši jim je do mysli.“

Jeremiáš 31:33 „Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin: Svůj zákon vložím do jejich nitra a napíšu jim ho na srdce. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“

Z tohoto důvodu hovořil Ježíš o vnitřním významu dodržování, nebo porušování Zákona. Má to co dočinění s myšlenkami a motivy, přestože se na venek nic neděje. Takže pohled chťiče je to samé jako cizoložství přesto, že se vše odehrává pouze v mysli člověka.

Matouš 5:28 „Já vám však říkám, že každý, kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcizoložil ve svém srdci.“

Jak můžeme vidět desáté přikázání jde mnohem hlouběji. Není to jenom vnější skutek. Dychtit po něčem, co člověku nepatří, je vnitřní stav, který pak vede ke konkrétnímu skutku.

Exodus 20:17 „Nedychti po domě svého bližního. Nedychti po manželce svého bližního, po jeho otroku, jeho děvečce, jeho býku ani jeho oslu – vůbec po ničem, co je tvého bližního.“

Člověk má po morálním pádu lidské rasy přirozený sklon hřešit.

V **Žalmu 58:3** David napsal: „Vždyť máte hanebností plné srdce, po celé zemi šíříte násilí!“

Prorok Izaiáš inspirován Bohem napsal:

Izajáš 48:8 „Neslyšel jsi o tom, nic jsi nevěděl, tvé ucho bylo tehdy zavřené. Věděl jsem totiž, že jsi zrádce, že jsi od narození vzbouřenec.“

Bible tedy odkrývá skutečnost, že za vnějšími projevy hříchu jsou myšlenky, motivy a emoce. Ovšem za tím vším se skrývá zděděný sklon hřešit. Král David to popisuje těmito slovy.

Žalm 51:7 „Vždyť nesu vinu už od narození, hříšný jsem od svého početí.“

Král David zde zdůrazňuje, že je hříšný již od svého početí. Tedy ještě před tím, než se narodil. Blíže k příčině hříchu již nelze jít.

Jako kontrast máme informaci o Janu Křtiteli:

Lukáš 1:15 „neboť bude v Hospodinových očích veliký. Nebude pít víno ani opojný nápoj a už z lůna své matky bude naplněn Duchem svatým.“

Jan Křtitel byl ovšem výjimečným člověkem, protože byl vyvolen, aby připravil cestu Kristu. Co ale můžeme rozhodně říci je, že i když je svatý Duch s lidmi od narození, tak všichni kromě Krista zhřešili.

Římanům 3:23 „všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.“ Z toho důvodu se musí všichni lidé narodit znovu. V rozhovoru s Nikodémem to Ježíš jasně řekl.

Jan 3:3 „Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, říkám ti: Pokud se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.“

Druhé přikázání z desatera zní.

Exodus 20:4–6 „⁴Nevytvářej si modly v podobě čehokoli nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. ⁵Neklaň se jim a nesluž jim, -nám teď půjde hlavně o tuto část- neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující. Trestám nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ⁶a prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají má přikázání.“

Tyto verše na první pohled zdánlivě učí, že Bůh trestá lidi zástupně, což by bylo nespravedlivé. Bůh ale není nespravedlivý. Tento text musíme studovat v souvislosti s knihou Ezechiel 18:20 a tam je psáno:

Ezechiel 18:20 „Životem zaplatí ten, kdo hřeší. Syn neponese otcovy viny a otec neponese viny synovy. Spravedlivému se bude počítat jeho spravedlnost a ničemovi jeho ničemnost.“

Podle tohoto textu tedy Bůh netrestá člověka za chyby někoho jiného. Každý je tedy před Bohem zodpovědný za své vlastní skutky. První text je nutno chápat tak, že Bůh nezasahuje do zákonů dědičnosti způsobem, že by chránil jednu generaci před chybami té předchozí, protože je to neslučitelné s jeho charakterem a principy podle kterých jedná s lidskou rasou. Jedná podle zákonů dědičnosti, protože je stanovil na počátku stvoření jako princip. Nikdo nemůže utéci před důsledky nemoci, zlých návyků, prostopášnosti, zničení životního prostředí, zneužití alkoholu a různých drog a všeho zla, které napáchaly předchozí generace. Žijeme na padlé a prokleté planetě. Každá lidská bytost, která se narodí, potřebuje Spasitele ještě před tím, než spáchá první hřích. Ale proč to tak je? Co je příčinou toho, že všichni lidé mají sklon hřešit?

Když chceme pochopit, co je příčinou hříchu osobního a co je příčinou toho, že dědíme sklon hřešit od našich předků, musíme rozumět tomu v čem vlastně spočíval Adamův hřích. Co to udělalo s ním jako jedincem a co předal jako dědictví všem svým potomkům. A to jsme my všichni.

Bůh řekl Adamovi a Evě, aby nejedli ovoce ze stromu uprostřed zahrady.

Genesis 3:1–5 „¹Had byl nejchytřejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě? ²Žena hadovi odpověděla: Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. ³Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. ⁴Had ženě řekl: Jistě nezemřete, ⁵neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.“

Adam a Eva Boha neuposlechli. Vztah důvěry s Bohem byl poškozen. Důsledkem hříchu je oddělení od Boha, který je dárce a zdrojem života. V okamžiku, kdy se rozhodli uposlechnout hlasu nepřitele spasení, začali se před Bohem schovávat. Poškozený vztah důvěry vede k neposlušnosti. Podstatou hříchu tedy není až tak něco špatně dělat, to je pouze projev, ale být špatným ve svém nitru. Existuje tedy propojení mezi prvním hříchem prvního člověka Adama a sobectvím všech jeho potomků. Myslet si ale, že hřích je pouze něco genetického nevystihuje skutečný problém. Jedná se o duchovní problém a ne jen o něco, co je v genech. Díky Adamovi má celá lidská rasa narušený vztah s Bohem. Bůh, ale skrze Ježíše Krista umožnil pro ty, kteří chtějí, cestu zpět.

Jan 14:6 „Ježíš mu odpověděl: ‚Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne‘.“ Ježíš je také světlem, které osvěcuje každého člověka.

Jan 1:9 „Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět.“

Proto musí být všichni, kteří chtějí být spasení, znovuzrození. Adam předal lidské rase vrozenou dispozici k hříchu. Důsledky hříchu se samozřejmě projevují i po fyzické stránce, protože jsme menší než on a žijeme kratší dobu, nemáme takovou vitalitu, jako měl on. Po fyzické stránce tedy degenerujeme. Ale hlavní vliv má na nás hřích na úrovni duchovní. Tedy poškození vztahu lásky a důvěry k Bohu.

Dva Adamové.

V páté kapitole dopisu Římanům hovoří apoštol Pavel o Kristu jako o druhém Adamovi. Na tomto místě by to chtělo milý posluchači, aby sis přečetl celou 5. kapitolu listu Římanům, protože budeme porovnávat, co přinesl lidské rase první Adam a co Adam druhý, tedy Kristus. První Adam poškodil svým jednáním vztah s Bohem, což zapříčinilo, že všichni jeho potomci potřebují Spasitele. Kristus, jako druhý Adam, může obnovit narušený vztah k Bohu pouze pro ty, kteří Ho přijímají jako svého Spasitele. Kristova oběť usmírňuje jak Adamovy hříchy, tak i všechny ostatní hříchy těch, kteří je vyznají a s Boží pomocí zanechají.

Pavel to vyjadřuje následovně.

Římanům 5:19 „Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak se zase poslušností jednoho jediného mnozí stanou spravedlivými.“

Je zřejmé, že Adamův hřích zasáhl celou lidskou rasu a způsobil, že jsme hříšní. Ale co to konkrétně znamená? Někteří na to odpovídají dvanáctým veršem páté kapitoly Římanům.

Římanům 5:12 „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.“

Tito lidé to chápou tak, že Adam nastartoval proces hříchu, ale každý člověk hřeší díky svým osobním hříchům. Tento názor je ale problematický, protože například malé děti, nebo kojenci někdy umírají, aniž by byli vůbec schopní vědomě hřešit. Jsou tedy, pokud se osobních hříchů týká, nevinní a přesto zemřou.

Porovnejme teď, co oba „Adamové“ dali lidské rase, nezávisle na tom, jak se k tomu lidé postaví.

Římanům 5:17–19 „¹⁷Jestliže se proviněním Adamovým smrt zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. ¹⁸A tak tedy: jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. ¹⁹Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stáli hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného se mnozí stanou spravedlivými.“

Člověk se stává spravedlivým díky poslušnosti Krista a ne skrze svoji vlastní poslušnost. Stejně tak neposlušností Adama se člověk stává hříšníkem ve smyslu, že má narušený vztah s Bohem ještě před tím, než začne sám vědomě hřešit. Apoštol Pavel zde proniká hlouběji k příčině hříchu jako důvodu pro problémy lidstva. Adam nám zanechal narušený vztah k Bohu.

Proč ale Pavel tvrdí, že:

Římanům 5:12 „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.“

Další dva verše hovoří o tom, že smrt vládla, ještě než byl dán Zákon, tedy od Adama až k Mojžíšovi.

Římanům 5:13–14 „¹³Do zákona hřích byl ve světě, ale nezapočítává se, když není Zákon. ¹⁴Přesto smrt vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo nezhřešili podobným přistoupením jako Adam, ten je předobrazem toho budoucího.“

Ze souvislostí vyplývá, že výraz „všichni zhřešili“ je nutno chápat tak, že Adamův první hřích spustil proces, který pokračoval v dějinách lidstva až dodnes. Pavlovi zde nejde o otázku - proč umírají malé děti, které nikdy nezhřešily. Pavel demonstruje své myšlenky na modelu dospělého člověka. Následkem Adamova přestoupení je vláda smrti ve všech jejích dimenzích. Pavel zde neřeší, že někdy malé děti podléhají následkům hříchu, jako je nemoc, neštěstí a že umírají první smrtí. Bible nikde neučí že malé děti umírají,

protože zhřešily. První smrt není trestem za Adamův hřích, je to důsledek jeho hříchu. Adamův hřích způsobil, že všichni lidé mají již od svého narození ve své přirozenosti sklon hřešit. To je způsobeno narušeným vztahem s Bohem.

Paralelní text k Římanům 5 je:

1. list Korintským 15:21-22 „²¹Když tedy přišla skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých. ²²Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni.“

To co Adam takzvaně nadělil lidské rase, je zrušeno tím, co Kristus umožnil pro celou lidskou rasu. Kvůli Adamovu hříchu musí lidé zemřít první smrtí. Kvůli svým vlastním hříchům se musí lidé takzvaně narodit znovu, aby se vyhnuli druhé - věčné smrti.

Jan 3:5 „Ježíš odpověděl: Amen, amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže spatřit Boží království.“

Zjevení 20:12–15 „¹²A uviděl jsem mrtvé, velké i malé jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Byla otevřena i jiná kniha, to jest kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých skutků, zapsaných v těch knihách. ¹³A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků. ¹⁴A Smrt a Hádes byli uvrženi do ohnivého jezera. To je ta druhá smrt: ohnivé jezero. ¹⁵A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.“

Jako jedno Adamovo přestoupení přineslo všem lidem odsouzení, tak Kristova smrt na kříži umožnila, aby všichni kteří chtějí, mohli být ospravedlněni za předpokladu, že se narodí znovu, přijmou Ho jako svého spasitele a Budou Ho následovat. Ještě je nutné zmínit, že odsouzení přišlo za jediný Adamův hřích, zatímco ospravedlnění přišlo skrze Krista pro všechny lidi, kteří se dopustili mnoha hříchů. Slovo odsouzení řecky „katakrima“ zde nemůžeme chápat jako Bohem připsaný trest, ale jako sklon hřešit.

Když porovnáme Krista a Adama, tak zjistíme že:

1. Oba tzv. obdarovali lidstvo tím, co udělali nezávisle na tom, jestli to lidé chtěli nebo ne. Adamův čin způsobil zlo, zatímco Kristův dobro - naději na věčný život.
2. Důsledky Adamova jednání se týkají všech lidí, zatímco Kristův dar spásy se týká pouze těch, kteří ho přijmou.
3. Kristův dar ospravedlnění z víry a nabídka věčného života více než vyrovnává Adamův dar stavu hříchu a smrti.

Shrnutí

Když se lidské bytosti narodí do světa, který je oddělený od Boha, tak středem jejich života jsou oni sami a ne jejich Stvořitel. To se dá už vidět na malých dětech. Už jste někdy viděli malé nesobecké dítě? Zděděné sklony ke zlu ukazují, že je porušený vztah k Bohu. Bůh stvořil Adama ke svému obrazu. Adam ale po pádu do hříchu zplodil Šéta ke svému obrazu. Hřích je víc než

jenom nějaký skutek. Je to vnitřní postoj vzpoury proti Bohu, je to sklon ke zlým myšlenkám a postojům ze kterých vznikají zlé skutky. Podstatou hříchu je pýcha a sobectví. Všechno to začalo pádem původně dokonalého cheruba Lucifera, jehož pád byl způsoben jeho pýchou.

Ezechiel 28:17 „Kvůli své kráse zpychl jsi, kvůli své nádheře jsi moudrost zahodil.“

To pak mělo za důsledek, že satan chtěl zasednout na trůn svého Stvořitele.

Izajáš 14:13–14 „¹³Říkával sis přece v srdci: Vyšplhám se až k nebi, nad Boží hvězdy svůj trůn vyvýším, na Hoře setkávání se usadím, na svazích severních, ¹⁴vyšplhám se až do oblačných výšin, budu se rovnat s Nejvyšším.“

Touha po sebe vyvýšení a pýcha byla příčinou pádu Lucifera. Po pádu Adama a Evy se snaží všemožnými způsoby působit na lidskou mysl a naplnit ji svými myšlenkami. Dělá to tak rafinovaně, že ti kteří se nebrání jeho působení ani nevědí, že jednají podle jeho vůle. Mate mysl lidí takovým způsobem, že u mnohých již docílil, že slyší pouze jeho hlas. Obzvlášť se zaměřuje na mysl mladých lidí. Snaží se převrátit jejich myšlenky a roznítit jejich vášně. Když mysl člověka není pod přímým vlivem Božího Ducha, tak ji satan může utvářet, jak se mu zlíbí. Pak se stane to, že všechny rozumové schopnosti, které on ovládá, jsou poddány tělesným vášním. Takový člověk pak přebírá názory, vkus, záliby, to čemu dává přednost a jaké volí cíle ve svém životě podle toho, co mu nepřítel spasení našeptává. Jde zde o působení a vlivu myslí jedné bytosti na mysl bytosti druhé. Satan tuto sílu použil při své snaze o vštěpování zla do myslí andělů a počínal si přitom tak, aby to vypadalo, že usiluje o dobro celého vesmíru. Stejným způsobem se snaží zlí andělé působit na mysl lidí. Jsou jenom dvě možnosti. Buďto je mysl člověka ovládána padlými anděly tedy silami zla, nebo Božími anděly silami dobra.

Zlí andělé chtějí dosáhnout toho, aby lidé svoji vlastní mysl nebo vůli úplně ztratili. Tomu se musí každý člověk který chce být spasen ze všech sil vzepřít.

List Jakubův 4:6–8 „⁶Bůh se staví proti pyšným, pokorné ale zahrne milostí. ⁷Poddejte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, ⁸přiblížte se Bohu a přiblíží se vám.“

Když se dnes díváme na to, co se děje v našem světě, můžeme očima Bible a proroctví vidět, že se blížíme do situace jaká byla před potopou.

Genesis 6:5–8 „⁵Hospodin viděl, jak se na zemi množí lidské zlo a že všechny myšlenky, jež sprádají v srdcích jsou den co den jen zlé. ⁶Hospodin litoval, že vůbec učinil člověka a trápil se v srdci. ⁷Tehdy si řekl: Člověka, jehož jsem stvořil, smetu z povrchu země a s ním i dobytek, drobnou havěť a nebeské ptactvo! Je mi líto, že jsem je učinil. ⁸Noé však u Hospodina našel milost.“

Mysl lidí žijících před potopou byla satanem a padlými anděly tak ovládána, že lidé již nebyli schopni slyšet Boží hlas, promlouvající k jejich svědomí. Jejich vůle byla zlomena a oni se stali pouhými nástroji v rukách nepřítel spasení.

Prorok Izaiáš napsal:

Izaiáš 24:4–6 „⁴Truchlit, vadnout bude země, chřadnout, vadnout bude svět, nejvznešenější z lidu země budou chřadnout. ⁵Zhanobena je země svými obyvateli, neboť přestoupili zákony, změnili nařízení, porušili věčnou smlouvu. ⁶Proto pozře zemi prokletí, kdo do ní přibývají budou pykat, proto obyvatelé země zajdou v žáru a zůstane lidí maličko.“

Za prokletí země je zodpovědný satan. Je to on, který i dnes působí v neštěstích a pohromách na moři i na souši, ve velkých požárech v pustošivých vichřicích, v hrozných krupobitích, v bouřích, záplavách, zemětřeseních, na všech místech a mnoha způsoby projevuje svou moc. Tyto katastrofy budou stále častější a rozsáhlejší.

Apoštol Pavel napsal v

Listu Římanům 8:22 „**Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu.**“

Pavel zde připomíná svým čtenářům a posluchačům, že jenom křesťan, který zná Boží slovo, umí vysvětlit příčinu a tajemství zla, utrpení a smrti, protože zná příčinu a zdroj toho všeho. Křesťan vidí, že svět spěje ke své záhubě a zároveň k vysvobození, které vyvrcholí druhým příchodem Ježíše Krista. Když pochopíme stav, ve kterém se lidstvo nachází, tak o to víc můžeme ocenit dar spásy skrze Pána Ježíše Krista. Křesťanství je v podstatě postaveno na dvou pilířích. Velikosti a zoufalství našeho pádu na jedné straně, na druhé straně velikosti naší spásy skrze Pána Ježíše Krista.